

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֵבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיְחִי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ז' - חלק כ"ח

קונטרס 208

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְא יִפְקוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יִוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שְׁמוֹשׁ תּוֹכֵב"א

סימנא לשתיקותא ומהאי הוא מאן דאחזי ואזהר) לשתקאה, להאי
אורחא רשים, דהוא סימנא דעתיקא קדישא.

תקונא רביעאה, מתתקן שערא (ונחית) תחות פומא,
מרישא תדא לרישא תדא. תדא הוא דכתיב,
(מיכה ז) לשארית נחלתו. כמה דאת אמר (מלכים ב יט)
ונשאת תפלה בעד השארית הנמצאה. הנמצאה
ממוש. שארית דכתיב, (צפניה ג) שארית ישראל לא
יעשו עולה.

תקונא חמישאה. נפיק אורחא אחרא מתחות פומא,
תדא הוא דכתיב, (מיכה ז) לא החזיק לעד
אפו. קום רבי יוסי. קם רבי יוסי, פתח ואמר, (תהלים

ספר נפלאות הזוהר

נח) אשריהם לצדיקים לא דיין שהן זוכין אלא שמזכין לבניהם ולבני בניהם עד סוף כל
הדורות

וכמו שכתוב (יומא פ"ז). אשריהם לצדיקים לא דיין שהן זוכין אלא שמזכין לבניהם
ולבני בניהם עד סוף כל הדורות, ולפיכך קרא רשב"י מקום הקדוש הגה "אדרא"
לקיימא זכותיהו לדרי דרין.

(ט) הקנסו לראות בזיו השכינה

ובספר "לבנת הספיר" (פרשת וירא דף כ"ח. דפוס ירושלים) וזה לשונו בי אדרא, ואני
הבנתי רוצה לומר הקנסו לראות בזיו השכינה כו', ונראה פי נקראת אדרא, מה גרין

הַקְדָּמָה לְזוּהַר תַּתְק"ס חֲלָקִים - מִבְּצַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

יִשְׂרָאֵל ה'קְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים ה'מָה בְּלוּלִים כָּל שָׁשִׁים רְבּוּא נִשְׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזוּהַר, בְּדַבְּרָתָב רַבִּינוּ הַקְדוֹשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עַצְמוֹ בְּסֵפֶר הַזוּהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דָרָא בְּתַרְאָה וְדוֹר אַחֲרוֹן. וְיִזְהַר (זַהַר חֲלָק ג') דָּף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תִּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמְּבּוּל הַנּוֹרָא. וְלִזְוָה תַתְקַן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד זוּהַר זוּהַר וְיִתְבַטְּלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וְיִצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְחַת קַרְן דְּדוֹד בְּמַהֲרָה. (וְעַיֵן בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁבִּי).

כְּתַב בְּשֵׁדֵי חֲמוֹד (מַעֲרַכַת מ' סוּף בְּלָל קצ"ח) וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׂים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוּ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוּ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׁכָל אֶחָד לֹקַח מִסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׂים סִיּוּם פַּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שְׁחַלְקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֵדֶר מִשְׁנִיּוֹת, וְשׁוֹרַת הַדִּין נוֹתֵנַת שִׁטּוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוּ לַמּוֹד הַש"ס כּוֹלוּ, עפ"ל. - שְׁמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזְהַר: הַרְבֵּי רַבִּי בְרוּךְ נֶכַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִיע"א, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בַּיּוֹם ל"ג בְּעֵמֶר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזְהַר הַקְדוֹשׁ, וְאַחַר הַסִּיּוּם לִקַּח הַסֵּפֶר הַזְהַר בְּיַדִּי קָדְשׁוֹ וְרָקַד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדֵי דְקָדְשָׁה מִשְׁמַחַת הַיּוֹם וּמִשְׁמַחַת הַתּוֹרָה נִשְׁקַבְּ בְּפִי קָדְשׁוֹ אֶת סֵפֶר הַזְהַר וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיךְ, אֲוֹן דּוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" [פִּירוּשׁ: אֲנִי מִפְּכִיר אוֹתְךָ, וְאַתָּה מִפְּכִיר אוֹתִי]. (טַעְמֵי הַמְּנַהֲגִים).

קְרִיאַת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּשִׁנַת תַּרפ"א: מַעֲלַת לַמּוֹד הַזְהַר הַקְדוֹשׁ אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְרַעְנִיּוֹת וְגִזְרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחִרְבָּא וּבְזָה מַעֲלָמָא... לְשַׁקֵּד עַל לַמּוֹד הַזְהַר לְגַמֵּר בְּאַרְץ וּבְחוּצָה לְאַרְץ אֶלֶף סִיּוּמִים... וּבְרוּר כִּי גַם אֲנִשֵׁי חוּץ לְאַרְץ יַעֲלֶה הַלַּמּוֹד שְׁלָהֶם עִם אֲנִשֵׁי עִיר הַקְדוֹשׁ בְּמִסְלַת בֵּית קָדְשׁ הַקְדוֹשִׁים בְּסוּד כָּל יִשְׂרָאֵל עַרְבִים זֶה בְּזֶה, וְנִכְנַס לְשָׁנָה חֲדָשָׁה שְׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה בְּרַחֲמִים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ... סִיּוּם זַהַר לְעֵלוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיּוֹנִים וְתַחַתּוֹנִים, וְיִפְרַע עֲצַת אוֹיְבֵינוּ וְיִקְלַקֵּל מַחֲשָׁבוֹתָם וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵּן לְבִטָּח וְנִרְאָה בְּנַחֲמַת צִיּוֹן, וּבְמַהֲרָה יִתְקַיֵּים וְיִקְרָאתָם דְּרוּר בְּאַרְץ אֲבִיךָ.

הַלּוּמְדִים בְּחִבּוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמִשְׁתַּתְּפִים וּמִתְאַחֲדִים בְּרִצּוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלָם שְׁלַמְדוּ כָּל הַזוּהַר, וְכַף נוֹכַל בְּשִׁבַע דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוּ דְבְרֵי הַנְּבִיאִי יִשְׁעִיָה (פֶּרֶק ס' כ"ב) "הַקְטִין יְהִיָה לְאַלְף" שְׁאִפִּילוּ בְּדוֹרְנוּ הַנְּמוּךְ - יוֹכַל לְהַחֲשֵׁב לְשֵׁר הָאֶלֶף, שְׁסִים כָּל הַזוּהַר, וּבְפִלָּא יוֹעֵץ (עַרְף רַבִּים) כְּתַב: וְכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנְּעִשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי בֵן רַאוּי לְכָל אָדָם לְהַתְחַבֵּר עִם יְרֵאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מֵאֲמַר דְּדוֹד הַמְּלָךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ". עפ"ל.

עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזְהַר" בְּגִירְסָא מְצִינוּ מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֲזוּ סַעֲדַת מִצְוָה וּלְפַטֵּר בְּכוּרִים מִתַּעֲנִית בְּעַרְב פֶּסַח. (סֵפֶר דְרָף אר"ץ מְנַהֵגֵי יְהוּדֵי אֲרָם צוּבָה חֲלָק א' עַמּוּד כ"ז). (וְעַיֵן בְּשׁו"ת פְּרַחֵי כְּהוּנָה חֲלָק אר"ח ס' י"ג)... וּמִמִּילָא כָּל שְׁכָן בְּלַמּוֹד הַזוּהַר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

אֲשֶׁרִי הָעַם שֶׁכָּבָה לֹו אֲשֶׁרִי הָעַם שְׁיִי אֱלֹהִיו. (קמד)
אֲשֶׁרִי הָעַם שֶׁכָּבָה לֹו. מֵהוּ שֶׁכָּבָה לֹו. כְּמָה דַּאתְ דְּאִמְר
(אסתר ז) וַחֲמַת הַמֶּלֶךְ שֶׁכָּבָה, שְׂכִיךְ מְרוּגְזִיָּה.

דְּבַר אַחַר. שְׂכִיךְ בְּרוּגְזִיָּה, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (במדבר
יא) וְאִם כָּבָה אֶתְ עוֹשֶׂה לִי הֲרִגְנִי נָא הָרוּג. דָּא
הוּא דִינָא דִינָא. אֲשֶׁרִי הָעַם שְׁיִי אֱלֹהִיו, רַחֲמֵי
דְּרַחֲמֵי.

דְּבַר אַחַר, שֶׁכָּבָה, שְׂמָא דְכְּלִיל כָּל שְׂמֵהוּ, וְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא מְעַבְר רֹוּגְזִיָּה, וְאַנַּח בֵּיה לְזַעִיר אַנְפִּין,
וּמְעַבִּיר עַל כָּל אֵינֹון דְּלָבַר.

דִּתְנִיָּא, אֲרַחָא, עֲלָאָה דִּדִּיקְנָא קְדִישָׁא, (עֲלָאָה עֲתִיקָא
דְּעֲתִיקִי) דִּיאִיהוּ נְחִית (בְּדִיקְנִיָּה) תַּחֲוֹת נֹוקְבֵי

ספר נפלאות הווהר

מִזֹּון לְכוּלָּא בֵּיה, אוּף הַאי דְרַגָּא, וּמָה גְרַן עֲגוּלָּה, אִף הַאי גְלַגְלָא, וּמָה גְרַן מְקַפֵּת
אֲטְרִין, אוּף הַאי דְרַגָּא לְנִטְרָא לָה, וּבְלָשׁוֹן חֲזוּ"ל נְקָרָא תְּפִרָּה"ס, עַל שְׁפָלוּל מְכָל מִינֵי
נְטִיעוֹת, אוּף כְּלָה כְּלוּלָה מֵהַכָּל. עַד כָּאן לְשׁוֹנוּ.

ל) תִּיקוֹן גּוּלְגַלְתָּא

וּבְסִפְר "קוּל בְּרַמָּה" (בְּסוּף בְּדוּף ד.) וְזֵה לְשׁוֹנוּ וְהִגָּה אֲדָרָא הִיא עֲגוּלָּה, וְכֵן בְּכָל
מְקוֹם שְׂמִזְבִּיר תִּיקוֹן הַמִּתְחִיל מִן הָרֵאשׁ שְׁהִיא גּוּלְגַלְתָּא, כְּדוּרִיּוֹת וְעִיגוּלָּא וְכוּ' עֵינִין
שָׁם.

יִשְׁתַּחֲוּוּ לָךְ, וְלֹא כְּתוּב וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ, שָׂאם כְּתוּב וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ - לְהוֹסִיף אֶת שְׂאָר הָעַמִּים. לֹא כְּתוּב וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ אֲלֵא בְּזִמְנָא שִׁיבָא מִלְּךָ הַמְּשִׁיחַ, שְׂכַתּוּב (ישעיה מט) שָׂרִים וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ. עֲכָשׁוּ שְׂאֵמֶר וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ, לְהִרְאוֹת שְׂכַל יִשְׂרָאֵל לְבָדָם, כְּלָם יַעֲבֹדוּ לְרֹאשׁ הַגּוֹלָה, לְרֹאשׁ שֶׁל כְּבָל, וְלֹא שְׂאֵר הָעַמִּים.

גִּזְרֵי אַרְיֵה יְהוּדָה, בְּתַחֲלָה גִזְרֵי וְאַחֲרֵי כֵן אַרְיֵה. וְסוּד הַדְּבָר - בְּתַחֲלָה נֶעֱרַב וְאַחֲרַיִךְ אִישׁ, (שמות) ה' אִישׁ מִלְּחֻמָּה. מִטְּרַף בְּנֵי עֲלִית, מֵה זֶה מִטְּרַף? לְהַכְלִיל אֶת מִלְּאֲךָ הַמִּתָּה, שֶׁהוּא עוֹמֵד עַל טְרַף לְכָלוֹת אֶת בְּנֵי הָעוֹלָם וְלֹא מִצִּיל, כְּמוֹ שְׂנֵאָמֶר (מִיכָה ה) וְטִרַף וְאִין מִצִּיל. (ומירו) וּמֵאוֹתוֹ טְרַף מִסְתַּלְקַת הַשְּׂכִינָה.

כְּרַע - בְּגִלוֹת כְּבָל. רִבִּין - בְּגִלוֹת אֲדוּם. כְּאַרְיֵה - שֶׁהוּא חֲזָק. וּכְלָבִיא - שֶׁהוּא יוֹתֵר חֲזָק, כֵּן יִשְׂרָאֵל הֵם חֲזָקִים, שְׂבַנֵי הָעוֹלָם עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת מִפְּתִים וְדוֹחֲקִים אוֹתָם, וְהֵם עוֹמְדִים בְּדַתָּם וּבְמַנְהֲגֵיהֶם כְּאַרְיֵה וּכְלָבִיא.

כֵּן שְׂכִינָה, שְׂאֵף עַל גֹּב שְׂכַתּוּב (עמוס ה) נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל, הִיא חֲזָקָה כְּאַרְיֵה וּכְלָבִיא בְּנִפְיָהּ הַזֶּה. מֵה אַרְיֵה וְלָבִיא לֹא נוֹפְלִים אֲלֵא כְּדֵי לְטִרַף טְרַף וְלִשְׁלֹט, שְׁהֵרִי מְרַחֵק מֵרִיחַ אֶת טְרַפּוֹ, וּמִשְׁעָה שְׂמֵרִיחַ נוֹפֵל, וְלֹא קָם עַד שְׂקוֹפֵץ עַל טְרַפּוֹ וְאוֹכְלוֹ, כֵּן שְׂכִינָה לֹא נוֹפֶלֶת אֲלֵא כְּאַרְיֵה וּכְלָבִיא, כְּדֵי לְנַקֵּם מְעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת וְלִקְפֹץ עֲלֵיהֶם, כְּמוֹ שְׂנֵאָמֶר (ישעיה סג) צִעָה בְּרַב כַּחוֹ.

כִּי יִקְיַמְנֵנוּ - הוּא לֹא יָקוּם לְנַקֵּם מֵהֶם נִקְמָה קִטְנָה, אֲלֵא מִי יִקְיַמְנֵנוּ. מ"י, כְּמוֹ שְׂנֵאָמֶר (איכה ב)

יִשְׁתַּחֲוּוּ לָךְ, וְלֹא כְּתוּב וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ, דְּאִי כְּתוּב וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ, לְאֹסְפָא לְשְׂאָר עַמִּין. וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לָךְ כְּתוּב, אֲלֵא בְּזִמְנָא דִּי יִתִּי מִלְּכָא מְשִׁיחָא, דְּכְתוּב, (ישעיה מט) שָׂרִים וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ, הַשְׂתָּא דְּאֵמֶר וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ, לְאַחֲזָא דִּישְׂרָאֵל כְּלָהוּ בְּלַחֲזוּדֵיהוּ, כְּלָהוּ יַפְלַחוּן לְרִישָׁא דְּגוֹלָה, לְרֹאשׁ דְּכְבָל, וְלֹא שְׂאֵר עַמִּין:

גִּזְרֵי אַרְיֵה יְהוּדָה, בְּקַדְמִיתָא גִזְרֵי, וּלְבַתְרָא אַרְיֵה, וְרִזָּא דְּמַלְּךָ בְּקַדְמִיתָא נֶעֱרַב, וּלְבַתְרָא אִישׁ, (שמות טו) י"י אִישׁ מִלְּחֻמָּה. מִטְּרַף בְּנֵי עֲלִית, מְאִי מִטְּרַף. לְאַכְלִילָא מִלְּאֲךָ הַמִּתָּה, דְּאִיהוּ קְיַימָא עַל טְרַף, לְשִׁינְעָא בְּנֵי עֲלִימָא, וְלֹא מְשִׁיב. כְּמָה דְּאֵת אֵמֶר, (מִיכָה ה) וְטִרַף וְאִין מִצִּיל. (ומירו) וּמֵהֵוּא טְרַף אִסְתַּלְקַת שְׂכִינָתָא.

כְּרַע, בְּגִלוֹתָא דְּכְבָל. רִבִּין, בְּגִלוֹתָא דְּאֲדוּם. כְּאַרְיֵה, דְּאִיהוּ תְּקִיפָא. וּכְלָבִיא, דְּאִיהוּ תְּקִיפָא יוֹתֵר. כֵּן יִשְׂרָאֵל תְּקִיפִין אִינוּן. דְּכַנֵּי עֲלִימָא עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת מְפַתִּין וְדַחֲקִין לוֹן, וְאִינוּן קְיַימֵי בְּדַתֵּיהוֹן וּבְנִימוּסֵיהוֹן כְּאַרְיֵה וּכְלָבִיא.

כֵּן שְׂכִינָתָא, דְּאֵף עַל גֹּב דְּכְתוּב, (עמוס ה) נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל, הִיא תְּקִיפָא כְּאַרְיֵה וּכְלָבִיא בְּהֵאִי נִפְיָהּ. מֵה אַרְיֵה וְלָבִיא לֹא נִפְלִין, אֲלֵא בְּגִין לְמִטְּרַף טְרַפָּא וְלִשְׁלֹטָא, דְּהָא מְרַחֵק אֶרַח טְרַפְיָה, וּמִשְׁעָתָא דְּאֶרַח נִפֵּל, וְלֹא קָם עַד דְּדִלִיג עַל טְרַפְיָה וְאִכִּיל לָהּ. כֵּן שְׂכִינָתָא לֹא נִפְלָה אֲלֵא כְּאַרְיֵה וּכְלָבִיא, בְּגִין לְנַקְמָא מְעַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת, וְלְדַלְגָּא עֲלֵיהוּ. כְּמָה דְּאֵת אֵמֶר, (ישעיה סג) צִעָה בְּרֹב כַּחוֹ.

כִּי יִקְיַמְנֵנוּ, הוּא לֹא יָקוּם לְנַקְמָא מִנֵּיהוּ

מי ירפא לך, והוא עולם העליון שבו שלטון לחזק לכל, וכתוב (איוב לח) מבטן מי יצא הקרח, ובבארנה.

לא יסור שבט מיהודה וגו', בארו החברים, אבל עד כי יבא שיל"ה, בה"א, משום שבשאר ברו', להראות כאן את סוד [כאן] השם הקדוש י"ה. במקום אחר שילוי בלי ה"א, ובמקום אחר שלה בלי יו"ד, וכאן שיל"ה ביו"ד ה"א, סוד השם הקדוש העליון, ששכינה תקום בשם [ה] של י"ה, והוא סוד של י' [מ"ח], כפי שאמרנו.

השרמה מההשמטות (סימן כא)

אוכרי לגפן עירה ולשרקה בני אטנו כפס ביין לבשו ובדם ענבים סותה (בראשית מט). שמונה דרגות פלולות בפסוק זה. ארבע מהן דומות זו לזו, ושנים מהן דומות זו לזו. ארבע שדומות זו לזו הן גפן שרקה, היינו גפן היינו שרקה, שמהם יוצאים ענבים ומהם נעשה יין שנקרא יין, וכלן סוד אחד ומשרש אחד יוצאות ושופעות. ושנים שדומות זו לזו - עירה אטנו, היינו עירה היינו אטנו, וסוד אחד הם, ובדרגה אחת פלולות ומסוד אחד שופעות.

לבשו סותה זה דבר אחד וסוד אחד, (שמות כב) פי היא כסותה לבדה היא שמלתו לערו. פעם קורא לו כסות, ופעם אחרת קוראהו לבוש, ופעם אחרת קוראהו שמלה, וכלם משרש אחד שופעים ודבר אחד עושים, וחלופי השמות פלולים בהם סודות עליונים, ומי שדייק טעם משהו, ומי שלא דיק - לא טעם ולא משהו. ושמונה הדרגות הללו רמוזים בהן סודות

נוקמא ועירא, אלא מי יקימנו. מי, כמה דאת אמר, (איכה ב) מי ירפא לך, והוא איהו עלמא עלאה, דביה שלטנותא לאתקפא לכלא.

וכתיב, (איוב לח) מבטן מי יצא הקרח ואוקמוה: לא יסור שבט מיהודה וגו', אוקמוה חבריא, אבל עד כי יבא שיל"ה בה"א, בגין דשאר ברו', לאחזאה הכא רזא (הכא) דשמא קדישא י"ה, באתר אחרא שילו בלא ה', באתר אחרא שלה בלא י', והכא שיל"ה ביו"ד ה"א, רזא דשמא קדישא עלאה, דשכינתא תקום בשמא (ס"א דא) די"ה ואיהו רזא די' (ס"א מ"), כדקאמרין.

השלמה מההשמטות (סימן כא)

אוכרי לגפן עיר"ה ולשרקה בני אטנו כפס ביין לבשו ובדם ענבים סותה. תמניא דרגין כלילן בהאי קרא. ארבע מנהון דמנין אהדדי, תרין מנהון דמנין אהדדי, ותרין אחרנין דמנין אהדדי. ארבע דדמנין אהדדי אינון גפן שורקה, היינו גפן היינו שורקה דמנהון נפקין ענבים ומנהון מתעביד חמרא דאיקרי יין וכלהו רזא חדא ומשרשא חד נפקין ונגדין. ותרין דדמנין אהדדי עירה אטנו, היינו עירה היינו אטנו ורזא חדא נינהו ובדרגא חדא כלילן ומרזא חדא נגדין.

לבושו סות"ה היינו מלה חדא ורזא חדא (שמות כ"ג) פי היא כסותו לבדה היא שמלתו לעורו. זמנא קרייה כסות וזמנא אחרא קרייה לבוש וזמנא אחרא קרייה שמלה וכלהו משרשא חדא נגדין ומלה חדא עבדין וחלופא דשמיהן רזין עלאין כלילן בהו, ומאן דדייק טעים מידי. ומאן דלא דייק, לא טעים ולא מידי. והגו תמניא דרגין רזין עלאין

רמיזין בהו, אָבֵל קָרָא בַּפְּשְׁטִיהַ קָאִי.
הָא חֲזִי, יַעֲקֹב שְׁלִימָא דְאַבְרָהָן הָוֵה, פְּמָה
דְּאֵת אָמֵר ^(בראשית כ"ח) וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם וְגו' .
מָאִי אִישׁ תָּם דְּאִשְׁתְּכַלֵּל מִחֻכְמַתָּא דְלַעֲלִיא
וּמִחֻכְמַתָּא דְלַתְתָּא וְהִינּוּ דְכְתִיב יוֹשֵׁב
אֱהָלִים, תְּרִין אֱהָלִים נִינְהוּ. אֱהָל דְאִיקָרִי
לְפָנִים מִן הַפְּרָגוּד וְאֱהָל דְאִיקָרִי אַחֲרֵי
הַפְּרָגוּד וְכִלְיִל הָוֵה מִתְרִין סְטְרִין, מִבְּתֵי גּוֹאִי
וּמִבְּתֵי בְּרָאִי וּמָאן אֹלִיף לִיה לַיַּעֲקֹב פּוֹלִי
הָאִי.

הָא חֲזִי, דְהָא אֵינּוֹן שְׁנֵי דְהוּה טְמִיר וְגַנְזִי
בְּהַדְיָהוּ דְשֵׁם וְעֵבֶר, שֵׁם אֹלִיף לִיה
חֻכְמַתָּא עֲלָאָה דְבְתֵי גּוֹאִי. וְעֵבֶר אֹלִיף לִיה
חֻרְשָׁתָא ^{(ס"א חֻכְמַתָּא) תַּתְּאָה וְסִימְנִיף (יהושע כ"ד)}
בְּעֵבֶר הַנְּהַר יִשְׁבּוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם. מָאִי
בְּעֵבֶר הַנְּהַר אֲלָא רְזָא הוּא דְכָל יוֹמֵיהוֹן
דְּאֵינּוֹן קְדָמָאִי לָא הוּוּ אֹלִיפֵן אֲלָא חֻכְמַתָּא
תַּתְּאָה דְאַתְיָא מִבְּתֵי בְּרָאִי דְאִיקָרִי אַחֲרֵי
הַפְּרָגוּד וּבְאֵינּוֹן דְאַחֲרֵי הַפְּרָגוּד הוּוּ
מִתְדַבְּקִין וְהוּוּ מוֹדִיעִין לֹון מִלִּין דְעֵתִידִין
לְמִיתִי לְעֲלָמָא בִישׁ אוּ טָב וּכְדִין הוּוּ כָּל
אֵינּוֹן דְרִין עַד דְאַתָּא הוּוּא סְטְרָא דְקְדוּשָׁא
עֲלָאָה וְאִמְשִׁיף לִיה לְאַבְרָהָם וְאוֹדַע לִיה
מִלִּין דְשִׂרְשָׁא דְאַתְמִשְׁכָּאן לְעֲלָמָא דְלַהוֹן
מִבְּתֵי גּוֹאִי וּמִתְמָן שְׁאֲבִין כָּל אֵינּוֹן דְאַקְרוּן
בְּתֵי בְּרָאִי וּמִתְמָן מִתְהוֹוֹן קֶצֶת מִלִּין לָא
כָּלָא, וְסִימְנִיף מִתְמַצִּית גּוֹפָה שֶׁל אֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל הַעוֹלָם שׁוֹתָה.

וּמִהָאִי שְׁעַתָּא דְקָאִים אַבְרָהָם אָבִינוּ עֲלִיו
הַשְּׁלוֹם עַל הוּוּא סְטְרָא קְדִישָׁא
דְּמִינִיָּה כָּלָא נְפִיק וְגַנְזִי וּבִיָּה כָּלָא תְלִין נְפִק
לִיה לְשַׁעֲתִיָּה מִהָאִי סְטְרָא דְאֵינּוֹן בְּנֵי עֵבֶר
הַנְּהַר וְאַתָּא לִיה לְאַשְׁמַעְשַׁעָא בְּאַרְעָא

עֲלִיוֹנִים, אָבֵל הַפְּסוּק עוֹמֵד
כְּפִשְׁוּטוֹ.

בָּא רָאָה, יַעֲקֹב הַשְּׁלֵם שְׁבָאָבוֹת
הִיָּה, כְּמוֹ שְׁנַאֲמֵר ^(בראשית כח)
וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם וְגו'. מַה זֶה אִישׁ
תָּם? שְׁנַתְקֵן מִן הַחֻכְמָה
שְׁלַמְעֵלָה וּמִהַחֻכְמָה שְׁלַמְטָה,
וְהִינּוּ שְׁכֵתוּב יִשְׁבּ אֱהָלִים. שְׁנֵי
אֱהָלִים הֵם - אֱהָל שְׁנַקְרָא לְפָנִים
מִן הַפְּרָגוּד, וְאֱהָל שְׁנַקְרָא אַחֲרֵי
הַפְּרָגוּד, וְכִלְיִל הִיָּה מִשְׁנֵי צְדָדִים
- מִבְּתֵים פְּנִימִיִים וּמִבְּתֵים
חִיצוֹנִיִים, וּמִי לְמַד אֵת יַעֲקֹב כָּל
זֶה?

בָּא רָאָה, שְׁהָרִי אוֹתָן שְׁנֵים
שֶׁהִיָּה טְמוֹן וְגַנְזִי עִם שֵׁם וְעֵבֶר,
שֵׁם לְמַד אוֹתוֹ חֻכְמָה עֲלִיוֹנָה שֶׁל
בְּתֵים פְּנִימִיִים. וְעֵבֶר לְמַד אוֹתוֹ
כְּפִשְׁוֹת ^{(הַחֻכְמָה) תַּחְתּוֹנָה, וְסִימֵן}
לְדַבְּר - ^(יהושע כד) בְּעֵבֶר הַנְּהַר
יִשְׁבּוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם. מַה זֶה
בְּעֵבֶר הַנְּהַר? אֲלָא סוּד הוּא,
שְׁכַל יְמֵיהֶם שֶׁל אוֹתָם קְדָמוֹנִים
לֹא הָיוּ לוֹמְדִים אֲלָא חֻכְמָה
תַּחְתּוֹנָה שְׁבָאָה מִבְּתֵים חִיצוֹנִיִים
שְׁנַקְרָאִים אַחֲרֵי הַפְּרָגוּד,
וּבְאוֹתָם שְׁאַחֲרֵי הַפְּרָגוּד הָיוּ
דְבָקִים, וְהָיוּ מוֹדִיעִים לָהֶם
דְּבָרִים שְׁעֵתִידִים לְבֵא לְעוֹלָם,
טוֹב אוּ רַע, וְאָז הָיוּ כָּל אוֹתָם
דּוֹרוֹת, עַד שְׁבָא אוֹתוֹ צַד
הַקְּדוּשָׁה וְהַמְשִׁיף לוֹ לְאַבְרָהָם
וְהוֹדִיעּוֹ דְבָרִים שֶׁל שִׂרְשָׁ
שְׁנַמְשִׁכִים לְעוֹלָם שֶׁלָּהֶם מִבְּתֵים
פְּנִימִיִים, וּמִשֵּׁם שׁוֹאֲבִים כָּל אֵלוֹ
שְׁנַקְרָאִים בְּתֵים חִיצוֹנִיִים, וּמִשֵּׁם
מִתְהוֹיִם קֶצֶת דְּבָרִים, לֹא הַכֵּל,
וְסִימֵן לְדַבְּר - מִתְמַצִּית גּוֹפָה שֶׁל
אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הַעוֹלָם שׁוֹתָה.

וּמִשְׁעָה זֹו שְׁעַמַד אַבְרָהָם אָבִינוּ,
עֲלִיו הַשְּׁלוֹם, עַל אוֹתוֹ צַד
הַקְּדוּשָׁה, שְׁמַמְנֵו הַכֵּל יוֹצֵא
וְשׁוֹפֵעַ וּבוֹ הַכֵּל תְּלוּי, יֵצֵא לוֹ
לְשַׁעֲתוֹ מִצַּד זֶה שְׁהֵם בְּנֵי עֵבֶר

הנהר, ובא לו להשתמשע בארץ הקדושה. זהו שכתוב (יהושע כד) ואקח את אביכם את אברהם מעבר הנהר ואולף אותו בכל ארץ פנען, ארץ פנען ממש, ארץ ששאר החללות העליונים נשפדים תחמיה שם, ואין להם קיום עמה: ע"כ מההשמטות

אכרי לגפן עירה ולשרקה בני אתנו וגו'. רבי חייא פתח, (תהלים קכא) ה' ישמרך מפל רע ישמר את נפשך. כיון שאמר ה' ישמרך מפל רע, לשם מה ישמר את נפשך? אלא ה' ישמרך מפל רע - בעולם הזה, ישמר את נפשך - באותו עולם.

שמירה של העולם הזה הוא, להיות האדם שמור מפמה מינים רעים מקטרגים שהולכים לקטרג בני האדם בעולם ולדבק בהם. באותו העולם מה זה? כמו שאמרנו, פשיצא אדם מן העולם הזה, אם הוא זוכה - נשמתו עולה ומתעטרת במקומה, ואם לא - פמה קבוצות של מחבלים מזמנים למשך אותו לגיהנם ולמסר אותו בידי דומה, שנמסר לממנה על הגיהנם, ושלא עשרה אלף רבוא ממנים עמו, וכלם מזמנים על נפשות הרשעים.

בא ראה, שבעה מדורים יש בגיהנם, ושבעה פתחים. ונשמת הרשע נכנסת, וכמה מלאכי חבלה, רוחות, שומרי השערים, ועליהם ממנה אחד בכל שער ושער, ונשמות הרשעים נמסרות לאותם ממנים על ידי דומה. כיון שנמסרות בידיהם, סותמים שערים של אש לזהה.

שחרי יש שערים אחר שערים. כל השערים פתוחים וסתומים, החיצוניים פתוחים והפנימיים סתומים, ובכל שבת ושבת פלם

קדישא. הדיא הוא דכתיב, (יהושע כ"ד) ואקח את אביכם את אברהם מעבר הנהר ואולף אותו בכל ארץ פנען. ארץ פנען ממש ארעא דשאר חילין עלאין תבירין תחותה תמן ולית להון קיומא בהדה: (עד כאן מההשמטות)

אכרי לגפן עירה ולשרקה בני וגו'. רבי חייא פתח, (תהלים קכא) ה' ישמרך מפל רע ישמר את נפשך, כיון דאמר ה' ישמרך מפל רע, אמאי ישמר את נפשך. אלא ה' ישמרך מפל רע, בהאי עלמא. ישמר את נפשך בההוא עלמא.

שמירה דהאי עלמא הוא, למהוי נטיר בר נש מפמה זיננין בישין מקטרגין, דאזלין לקטרגא בני נשא בעלמא, ולא תדבקא בהו. בההוא עלמא מאי הוא, פמה דאמרן. פד נפיק בר נש מהאי עלמא, אי איהו זכי, נשמתא דיליה סלקא ואתעטרת באתריה. ואי לא, פמה חבילין טריקין אזדמנן, לאנגדא ליה לגיהנם, ולא מסרא ליה בידיא דדומה, דאתמסרא לממנא על גיהנם, ותליסר אלף רבוא ממנן עמיה, וכלהו אזדמנן על נפשייהו דחייביא.

הא חזי, שבעה מדורין אית ביה בגיהנם, ושבעה פתחין. ונשמתא דחייביא עצלת, וכמה טריקין, טהירין, נטורי תרעי, ועלייהו חד ממנא בכל תרעא ותרעא, ונשמתהון דחייביא אתמסרון לאינון ממנן, על ידי דדומה. כיון דאתמסרון בידיהו, סתמין תרעין דאשא דמלהטא.

דהא תרעין בתר תרעין הוו, תרעין פלהו פתיחין וסתמיין, אינון דלבר פתיחין, דלגו סתימין. ובכל שבת ושבת פלהו פתיחין, ונפקין חייביא עד אינון פתיחין

פתוחים, ויוצאים הרשעים עד לאותם השערים החיצוניים, ופוגשים נשמות אחרות שמתעבות בפתחים החיצוניים. וכשיוצאת שבת, הברוך עומד בכל פתח ופתח ואומר: (תהלים ט) ישוּבו רשעים לשאולה וגו'.

בא ראה, נשמות הצדיקים הקדוש ברוך הוא שומר אותן שלא ימסרו לידי דומה, שהוא הממנה. זהו שכתוב ישמר צאתך ובוֹאךָ, וכתוב ישמר את נפשך.

אכרי לגפן עירה. מהי הגפן? זו כנסת ישראל, כמו שנאמר (תהלים פ) גפן ממצרים תסיע, וכתוב (שם קכח) אשתך כגפן פריה. אשתך כגפן הקדושה הזו. אמר רבי יוסי, זו הגפן שמברכים בה בורא פרי הגפן. בורא - הינו שכתוב (בראשית א) עץ עשה פרי. פרי הגפן - זה עץ פרי. עשה פרי - זכר. עץ פרי - זה זכר ונקבה כאחד. (נשמות הצדיקים הם פרי הגפן, כמו שאמר בורא פרי הגפן.)

אכרי לגפן עירה - זה מלך המשיח שעתיד לשלט על כל חילות העמים, החילות הממנים על עמים עובדי כוכבים ומזלות, והם זקוק שלהם להתחזק, ועתיד מלך המשיח להתגבר עליהם. משום שגפן זו שולטת על כל אותם הפתחים התחתונים ששולטים בהם עמים עובדי עבודת כוכבים ומזלות, זו מנצחת למעלה. ישראל, שהם שרקה, יכלו וינצחו החילות האחרים למטה, ועל פלם התגבר מלך המשיח. זהו שכתוב (זכריה ט) עני ורכב על חמור ועל עיר. עיר וחמור הם שני כתרים ששולטים בהם עמים עובדי עבודת

דלבר, ופגעין נשמתין אחרנין, דמתעבבין בפתחין דלבר. פד נפק שבתא, כרוזא קאי בכל פתחא ופתחא, ואמר (תהלים ט) ישוּבו רשעים לשאולה וגו'.

הא חזי, נשמתין דצדיקניא, קדשא בריך הוא נטיר לון, דלא יתמסרון בידי דדומה, דהוא ממנא, הדא הוא דכתיב, ישמר צאתך ובוֹאךָ וכתוב ישמר את נפשך.

(דף רלז ע"א)

אכרי לגפן עירה. מאי גפן, דא כנסת ישראל, כמא דאת אמר, (תהלים פ) גפן ממצרים תסיע. וכתוב, (תהלים קכ"ח) אשתך כגפן פריה, אשתך, כהאי גפן קדישא. אמר רבי יוסי, האי גפן דמברכין ביה בורא פרי הגפן. בורא, היינו דכתיב, עץ עושה פרי. פרי הגפן, דא עץ פרי. עושה פרי, דכר, עץ פרי דא נוקבא. בגיני כך, בורא פרי הגפן דא דכר ונוקבא כחדא. (ס"א נשמתיהו דצדיקניא אינון פרי הגפן כדאמר בורא פרי הגפן.)

אכרי לגפן עירה, דא מלכא משיחא, דזמין לשלטאה על כל חילי עממא, חילין די ממנן על עמין עובדי כוכבים ומזלות, ואינון תקפא דלהון לאתתקפא, וזמין מלכא משיחא לאתגברא עליהו.

בגין דהאי גפן, שליט על כל אלין כתרין תתאין, דשליטי בהו עממא עובדי עבודת כוכבים ומזלות, האי נצח לעילא. ישראל, דאינון שרקה, ישיצון וינצחון חילין אחרנין לתתא, ועל פלהו יתגבר מלכא משיחא. הדא הוא דכתיב, (זכריה ט) עני ורכב על חמור ועל עיר. עיר וחמור תרין כתרין אינון, דשליטי בהו עממא עובדי עבודת כוכבים ומזלות,

וְאִינוֹן מְסִטֵר שְׁמַאֲלָא סְטָרָא דְחוּל.
 וְזֵה דְאָמַר עָנִי, וְכִי מְלַכָּא מְשִׁיחָא עָנִי
 אֶקְרִי. אֲלֵא הָכִי אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּגִין
 דְּלִית לִיהּ מִדִּילִיהּ וְקָרִינֵן לִיהּ מְלֶךְ הַמְּשִׁיחִין.
 דָּא הוּא סִיְהָרָא קִדְיִשָּׁא לְעִילָא, דְּלִית לֵהּ
 נְהוּרָא אֲלֵא מִשְׁמָשָׁא.

כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, וְהֵם מִצַּד
 הַשְּׁמַאֲלָא, צַד הַחֹל.

וְזֵה שְׁאָמַר עָנִי - וְכִי מְלֶךְ
 הַמְּשִׁיחִין נִקְרָא עָנִי? אֲלֵא כִּף אָמַר
 רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִשּׁוּם שְׁאִין לוֹ
 מְשֻׁלוֹ, וְקוֹרְאִים לוֹ מְלֶךְ הַמְּשִׁיחִין.
 זֹהִי הַלְבָנָה הַקְּדוּשָׁה לְמַעְלָה
 שְׁאִין לֵהּ אֹרֶךְ אֲלֵא מִן הַשְּׁמָשׁ.

מְלֶךְ הַמְּשִׁיחִין הִנֵּה יִשְׁלַט
 בְּשִׁלְטוֹנוֹ, וְיִתְחַד בְּמִקְוֵמוֹ, וְאִז
 (שם) הִנֵּה מְלַכְפֵּךְ יְבוֹא לָךְ, סְתָם.
 אִם לְמִטָּה - עָנִי הוּא, שְׁהָרִי בְּצַד
 הַלְבָנָה הוּא. אִם לְמַעְלָה - עָנִי,
 אֲסַפְקֵלְיָהּ שְׁאִינָה מְאִירָה, לְחָם
 עָנִי. וְעַם כָּל זֶה, רֹכֵב עַל חֲמוֹר
 וְעַל עִיר, חֲזָקִים שֶׁל עַמִּים עוֹבְדֵי
 עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת לְכַפּוֹתָם
 תַּחְתּוּיָו, וְיִתְחַזַּק הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא בְּמִקְוֵמוֹ.

כִּבְסִים בֵּינָן לְבוּשׁוֹ, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר
 (ישעיה טו) מִי זֶה בָּא מֵאֲדוּם חֲמוּץ
 בְּגָדִים מִבְּצָרָה, וְכַתוּב פּוֹרָה
 דְּרַכְתִּי לְבִדֵי וְגו'. כִּבְסִים בֵּינָן - זֶה
 הַצַּד שֶׁל גְּבוּרָה, דִּין הַקְּשָׁה,
 לְהִיּוֹת עַל עַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת
 כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת. וְבִדְם עֲנָבִים
 סוּתָה - זֶה הַעֵץ לְמִטָּה, בֵּית דִּין
 שְׁנִקְרָא עֲנָבִים, וְהֵינָן נִמְסֵר (נשמר)
 בְּדָם עֲנָבִים כְּדֵי לְהַתְּלַבֵּשׁ
 בְּשִׁנְיָהֶם, לְשַׁבֵּר תַּחְתּוּיָו כָּל שְׂאֵר
 הַעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים
 וּמְזֻלוֹת וּמַלְכֵי הָעוֹלָם.

רַבִּי יוֹסִי פִתַּח וְאָמַר, אֶסְרִי לְגַפְּנִי
 עִירָה, וְכַתוּב (בראשית מ) וּבְגַפְּנִי
 שְׁלֹשָׁה שָׂרִיגִים וְהוּא כְּפָרְחַת
 עֲלֵתָה נִצָּה. בָּא רָאָה כְּמָה
 אֲטוּמִים הֵם בְּנֵי אָדָם שְׁלֵא
 יוֹדְעִים וְלֹא מְשַׁגְּיחִים בְּכַבּוּד
 רַבּוֹנָם וְלֹא מְסַתְּפִלִים בְּדַבְּרֵי
 הַתּוֹרָה וְלֹא יוֹדְעִים דְּרַכְיָהֶם
 כְּמָה יִתְפַּסּוּ, שְׁכַתּוּב (משלי ד) דִּרְךְ
 רָשָׁעִים כְּפֶאֱפֵלָה לֹא יָדְעוּ כְּמָה
 יִכְשָׁלוּ.

בְּזִמְנָא קְדָמָה הִתָּה נְבוּאָה שׁוֹרְהָ

מְלַכָּא מְשִׁיחָא דָּא, יִשְׁלוּט בְּשִׁלְטָנִיָּה,
 וְיִתְיַחַד בְּדוּכְתֵיָּה, וְכִדְיִן (זכריה ט) הִנֵּה
 מְלַכְפֵּךְ יְבֹא לָךְ, סְתָם. אִי לְתַתָּא עָנִי הוּא, דְּהָא
 כְּסִטְרָא דְּסִיְהָרָא הוּא. אִי לְעִילָא עָנִי,
 אֲסַפְקֵלְיָא דְּלֹא נְהָרָא. לְחָם עָנִי. וְעַם כָּל
 דָּא, רֹכֵב עַל חֲמוֹר וְעַל עִיר, תְּקַפָּא דְּעַמִּין
 עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, לְאִכְפִּיָּא
 תַּחְתּוּתִיָּה, וְיִתְתַּקֵּף קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּדוּכְתֵיָּה.

כִּבְסִים בֵּינָן לְבוּשׁוֹ, כְּמָה דָּאֲתָּ אָמַר, (ישעיה טו)
 מִי זֶה בָּא מֵאֲדוּם חֲמוּץ בְּגָדִים
 מִבְּצָרָה, וְכַתִּיב פּוֹרָה דְּרַכְתִּי לְבִדֵי וְגו'. כִּבְסִים
 בֵּינָן דָּא סְטֵר גְּבוּרָה, דִּינָא קְשָׁא, לְמַהוּי עַל
 עַמְמֵיָא עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, וְבִדְם
 עֲנָבִים סוּתָה, דָּא אִילְנָא לְתַתָּא, בִּי דִינָא
 דְּאֶקְרִי עֲנָבִים, וְיִינָא אֲתַמְסֵר (כ"א אסתמר) בְּדָם
 עֲנָבִים, בְּגִין לְאִתְּלַבֵּשָׁא בְּתַרוּוּיָּהּ, לְתַבְרָא
 תַּחְתּוּתִיָּה כָּל שְׂאֵר עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים
 וּמְזֻלוֹת וּמַלְכֵין דְּעֵלְמָא.

רַבִּי יוֹסִי פִתַּח וְאָמַר. אֶסְרִי לְגַפְּנִי עִירָה.
 וְכַתִּיב, (בראשית מ) וּבְגַפְּנִי שְׁלֹשָׁה שָׂרִיגִים
 וְהוּא כְּפּוֹרְחַת עֲלֵתָה נִצָּה. תָּא חֲזִי, כְּמָה
 אֲטוּמִין אִינוֹן בְּנֵי נָשָׂא, דְּלֹא יָדְעִין וְלֹא
 מְשַׁגְּיחִין בִּיקְרָא דְּמְאִירֵהוּן, וְלֹא מְסַתְּפִלֵי
 בְּמַלְי דְּאוֹרֵייתָא, וְלֹא יָדְעִי אֲרַחְיָהּ כְּמָה
 יִתְפַּסּוּ. דְּכַתִּיב, (משלי ד) דִּרְךְ רָשָׁעִים כְּפֶאֱפֵלָה
 לֹא יָדְעוּ כְּמָה יִכְשָׁלוּ.

בְּזִמְנָא קְדָמָה הִתָּה נְבוּאָה שְׁרִיָּא עֲלֵייהוּ

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

תיקוני הזהר

דף היומי
מנוקד

מחולק ל-354
ימות השנה

חלק א'
תשרי- אדר

ספר

תיקוני זהר

דף היומי
מנוקד

א

מחולק
ל-354
ימות השנה

חלק א'
תשרי- אדר